

1931 do 1. října 1932, celkem 1092 Kč 90 h s příslušenstvím, a dokazovala rozsudkem ze dne 11. října 1932 výši svého nároku. Nižší soudy nepřihlédly k této přihlášce, rekursní soud s odůvodněním, že výměnek, o kterýž jde, byl podle dražebních podmínek vydražitelem převzat bez započtení na nejvyšší podání a že předpis § 216 ex. ř. (poslední odstavec) se na takové případy nehodí.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by v rozsahu zrušení znovu věc při novém rozvrhovém roku projednal a vydal nové usnesení. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Právní názor rekursního soudu nemá opory v zákoně a je zřejmě mylný. Podle § 156 ex. ř. přejdou dnem příklepu na vydražitele veškeré závazky váznoucí na nemovitosti. Do tohoto dne má je ještě plniti povinný, a, nedostál-li této povinnosti, může oprávněný se jejich náhrady domáhati z nemovitosti věcně zatížené anebo z nejvyššího podání za ni docíleného (§ 219 první odstavec ex. ř.). Pokud tyto dávky nejsou po delší dobu zadrželé než tři leta, počínajíc ode dne příklepu nazpět, požívají pořadí knihovního práva samého (§ 216 poslední odstavec ex. ř.). Tyto předpoklady jsou v souzeném případě splněny, ježto nemovitost byla přiklepnuta dne 13. ledna 1933.

Čís. 13393.

Proti exekuci vedené komisionářovým věřitelem na pohledávky z obchodu, který komisionář uzavřel pro komitenta, může komitent nastoupiti žalobou vylučovací podle § 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 23. března 1934, Rv II 20/34.)

Žalovaná banka zabavila v exekuci proti manželům Antonínu a Anně Ř-ovým pohledávky, jež příslušely dlužníkům proti V-ovi a proti K-ovi za dodané dřevo. Žalující firma domáhala se nepřípustnosti exekuce na pohledávky, tvrdíc, že dala dřevo manželům Ř-ovým do komisionářského prodeje a že si vyhradila na dřevu, jakož i na pohledávkách z dodávky dřeva vlastnické právo až do úplného zaplacení. Obě nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Náleží k povaze komisionářského obchodu, že vlastnictví předmětů ku prodeji svěřených až do jich prodeje zůstává vyhrazeno komitentovi. Jinak je tomu s pohledávkami z kupní ceny za zboží komisionářem prodané, jež se podle ustanovení čl. 360 obch. zák. stávají vlastními pohledávkami komisionářovými. Jest ovšem přisvědčiti odvolatelce, že strany mají možnost ujednati ustanovení odchýlná, avšak jich platnost jest posuzovati podle všeobecných ustanovení o smlouvách. Soud první stolice zjistil, že si žalobkyně vyhradila vlastnické právo i na pohledávky, které z prodeje zboží vzejdou. Toto zjištění soud odvolací přejímá, dovozuje však z něho, že smlouva v tomto směru není pro neurči-

lost svého předmětu platná. Ku platnosti každé smlouvy se vyhledává, by její předmět byl určitý neb alespoň určitelný, tedy pohledávka aby byla určitou nebo určitelnou co do svého vzniku a osoby příštího dlužníka. Není-li však jisto, ani zda pohledávka vznikne, a tím méně známa osoba budoucího dlužníka, nemůže smlouva o výhradě vlastnictví k těmto budoucím pohledávkám míti platnost. Žalobkyni bylo by lze přiznati nárok na kupní cenu nastupující na místo předmětů do komisioního prodeje odevzdaných kupitelem již složenou, nikoliv však na pohledávku z neujednaných dosud kupních smluv, jež zůstává po uzavření kupní smlouvy pohledávkou manželů Ř-ových a mohla by býti jen postupem pohledávky samé na žalobkyni převedena, jak ostatně čl. 368 obch. zák. výslovně stanoví.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby, pokud šlo o zabavenou pohledávku manželů Ř-ových proti V-ovi; pokud šlo o zabavenou pohledávku manželů Ř-ových proti K-ovi, odmítl dovolání, ježto předmět sporu byl odvolacím soudem oceněn jen na 2.000 Kč. V onom směru uvedl v

důvodech:

Při právním posouzení jest vycházeti z rozsudkových zjištění. Druhý odstavec čl. 368 obchodního zákona stanoví, že pohledávky z obchodu, který komisionář uzavřel, i když nebyly postoupeny, v poměru mezi komitentem a komisionářem nebo jeho věřiteli platí za pohledávky komitentovy. Proto při exekuci vedené komisionářovým věřitelem na takové pohledávky může komitent nastoupiti žalobou vylučovací podle § 37 ex. ř., ačkoli pohledávky, o něž jde, po právu náležejí ještě komisionáři. Uvedené zákonné ustanovení nevzal v úvahu odvolací soud, ačkoliv v důvodech napadeného rozsudku se zmiňuje o čl. 368 obch. zák. — ale jen o prvému odstavci tohoto článku. Poněvadž sporná pohledávka je takovou pohledávkou komisionářky Anny Ř-ové, o jaké jedná druhý odstavec čl. 368 obch. zák., právem žalobkyně jako komitentka se domáhá vyloučení pohledávky té z exekuce vedené žalovanou věřitelkou komisionářčinou. Žalobkyni přísluší tedy na pohledávku tu z důvodu čl. 368 druhý odstavec obch. zák. právo nepřipouštět výkon exekuce a proto správně bylo žalobě vyhověti.

Čís. 13394.

Na základě soudního smíru, jímž upraveny styky rodičů s dítětem ve smyslu § 142 obč. zák., lze vésti exekuci jen podle zásad řízení nesporného a jest povolán k rozhodování o tom, jakých donucovacích opatření jest použití, opatrovnícký soud.

(Rozh. ze dne 24. března 1934, R I 268/34.)

Manželský otec nezletilých dětí navrhl u exekučního soudu, by mu podle vykonatelného smíru uzavřeného dne 11. května 1933 u krajského soudu v P. povolena byla proti manželce Marii P-ové exekuce vydáním